

IN MEMORIAM

dipl. ing. KREŠIMIR PETRANOVIĆ
1905.—1986.

U prisustvu rodbine, prijatelja, kolega agronoma, znanaca i ljubitelja voćarstva i cvjećarstva, pokopan je 11. lipnja 1986. godine na Mirogoju dipl. ing. Krešimir Petranović, istaknuti stručnjak, a posebice veliki voćar i osnivač moderne voćarske proizvodnje u Hrvatskoj.

Voćari Hrvatske, a posebice članovi Hrvatskog voćarskog društva s bolom u srcu oprostili su se od svog uzornog člana i ispratili ga na njegovom posljednjem putu. S ponosom će se voćari sjećati povijesnog događaja, kada su, nama danas daleke 1932. godine, na »Milerovom brijegu« u Zagrebu tri zaljubljenika u voćke, tri velika stručnjaka Krešimir Petranović, Gvido Vesel i Vladimir Oreb podigli prve moderne voćnjake u Hrvatskoj i čitavoj Jugoslaviji. Ti su voćnjaci projektirani i osnovani po tada najmodernijoj koncepciji u svijetu, a na temelju iskustva iz susjedne Italije.

Novi voćnjaci podignuti su sa tada najboljim i najnovijim selekcijama sorti i podloga kontinentalnih voćnih vrsta. Tu su po prvi put u našoj zemlji podignuti voćnjaci s uzgojem u gustom sklopu i novim prikladnim uzgojnim oblicima. Samo 5 godina ova tri istaknuta voćarska stručnjaka objavili su knjigu »Napredno voćarstvo«, a njen prvi autor bio je naš dragi kolega Krešimir Petranović.

Voćnjaci na »Milerovom brijegu« odigrali su povijesnu ulogu u daljnjem širenju novih sorti i podloga voćaka i novih pristupa intenzivnom voćarstvu u našoj zemlji. U tim voćnjacima sticali su znanje i iskustvo mnogi voćari, koji su kasnije, a posebice poslije rata, projektirali i podizali nove veće plantaže voćaka.

Krešimir Petranović je rođen 15. kolovoza 1905. godine u Novskoj. Gimnaziju je završio u Novoj Gradiški, a studij agronomije na Poljoprivredno-šumarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Od najranije mladosti kolega Petranović se odlikovao istančanim osjećajem zapažanja zakonitosti prirodnih promjena, a posebice na voćkama s kojima je proveo čitav život. Nošen istraživačkom znatiželjom sustavno je provjeravao ponašanje voćaka na različite pomotehničke i agrotehničke mjere u različitim ekolozijskim uvjetima. Stečeno znanje provjeravao je i proširivao čitanjem domaće i strane voćarske literature, a potom prenosio na druge u obliku predavanja, seminara, praktičnih demonstracija u voćnjaku ili preko pisane riječi u svojim knjigama, priručnicima ili raznim stručnim časopisima.

Kolega Petranović je stalno osjećao potrebu da proširuje i upotpunjuje svoje znanje, pa je poduzimao studijska putovanja u Italiju. Nakon razgovora s uvažanim kolegom često sam se pitao otkud mu toliko bogato iskustvo, od kuda crpi toliko konkretno praktično znanje? Prateći njegov rad i čitajući objavljene radove našao sam odgovor. Tom velikom voćaru najbolja

knjiga bila je voćnjak, u kojem je svojom prirodnom obdarenošću i bogatim znanjem uočavao čitav niz detalja. Kolega Petranović je shvatio da je svaka voćka pisac svoje biografije i da su na njima izraženi svi povoljni i nepovoljni udarci pod utjecajem klime, tla i uzgoja. Tko dobro poznaje voćke lako će na njima puno toga pročitati, odnosno zapaziti i naučiti.

Kao vrstan stručnjak svoje bogato znanje i iskustvo rado je i s posebnim žarom prenosio na mlađe kolege, koji će ga se kao vrlo susretljiva i dragog učitelja rado sjećati.

Krešimir Petranović bio je vrlo plodan pisac. Knjigu »Voćarstvo« napisao je 1938. godine. Odmah nakon rata počinje s pripremom svog drugog izdanja »Voćarstvo«, koje je proširio, nadopunio i bogato ilustrirao. Ta je knjiga bila mnogima drago štivo puno dragocjenih savjeta o gotovo svim poslovima u voćarstvu. Koliko je zanimanja pobudila kod poljoprivrednika voćara vidi se po tome što je već izašlo 7. izdanje. Osim voćarstva tu su i druge knjige kao što je monografija o kruški, monografija o breskvi, knjiga »Rez voćaka« i druge.

Posebice treba istaći zasluge K. Petranovića na projektiranju i podizanju novih intenzivnih voćnjaka, a specijalno nasada bresaka i krušaka u Primorju. Osim toga bio je i u Alžiru gdje je projektirao plantaže agruma.

Dugi niz godina radio je u Centru za dokumentaciju, odsjek za unapređenje poljoprivrede u kojem je razvio znatnu djelatnost na unapređenju voćarstva.

Odlaskom u mirovinu njegova se aktivnost ne smanjuje. Proširuje i nadopunjuje svoje knjige, a posebice se počinje interesirati za uzgoj ruža. Jedan dio rada izdao je kao knjigu, prvu te vrste u nas, a dobar dio je još u rukopisu. Veselio se svakoj ruži, a često je znao citirati staru kinesku uzrečicu: »Tko hoće biti sretan cijelog života neka uzgaja ruže«.

Kolega Petranović je uzgajao ruže i voćke, a posebice breskve i kruške. Radovao se cvijeću i plodovima. Bio je sretan cijelog života sa svojom suprugom Teom, kćerima Višnjom, Brankom i Mirom, unučadi i ostalom rodbinom. Živio je životom agronoma, čovjeka, humaniste i entuziaste i zato će ostati u sjećanju i primjerom kako se živi za struku. Svojim plodnim stručnim radom ostavio nam je u nasljedstvo bogatu baštinu.

Nema više našeg dragog kolege, ali plodove njegovog rada još ćemo dugo brati u našim voćnjacima i s naših voćaka u kućnim vrtovima, koje su uzgajane po njegovom uputstvu. Mirisati će rascvjetane ruže u našim vrtovima i sjećati nas na dragog prijatelja.

Svjetao lik dragog pokojnika, uz izraz iskrene zahvalnosti, zadržat ćemo u trajnoj uspomeni.

Prof. dr Ivo Miljković